

Љубиша Мишић

Жрец поезије

Душан Балан, **НА ВЕТРЕЊАЧИ СУНЦА БАНАТСКОГ** песме, издање: ТРАГ (Жижа) Панчево 1972 год.

Друга збирка поезије Душана Балана, представља само потврду његове прве збирке (Звездозлатним сузним), ни корак напред ни корак назад у односу на њу. Између хумусне равнице и песме, песник је поражен својим битовањем у бескрајном беочулу метафизичког завичаја, тако да многоструко немоћан пред својим лицем, он се окреће жени као жени, као мајци, као богу, као звезди, која не може да предахне у свим стварима и појавама, добивајући на тај начин привидно избављење за своје писање.

Иначе, збирка није прављена у циклусном облику, (приметно је да се песници последњих година, све више одлучују на игру до тоталитета, него на циклусе, односно на лавиринте) већ је то поетско приближавање лету једног лептира и лету једне палиске по воденој површини. Та тежња, да се избегне одовна херметизованост једног циклуса, оправдана је лепом песниковом наивношћу, а то је, да се властити пев приближи певу природе, а самим тим да се оправда сензибилитет универзалности свога духа, нарочито пре ричи и после ричи, кад песник уморан од равнице и од себе, дуго не склапа очи, банатским сунцем, завештавајући своју сенку невидљивим птицама певачицама. Иако је песник желео да створи и да кристале, он је

дао небрушене кристале свога унутарњег гласа, који се пребрзо топе на сунцу банатском, претварајући се у невидљиву сенку сред божје светлости само једног обичног дана, тако да једноставност и не --- вишеслојност његове песме, остаје да слути, неке тајне дубине у нама, неку белину дивно заборављену на великом звезданом челу отишле жене, којој, истој песник се не враћа, да би могао да види леп људски смех, исте оне жене, на првој раскрсници, пред њим, осећајући почетак новог трајања и звук порекла зла.

Ако у песми „Музике ће бити ко дудиња летос“ каже, зашто да се тако често скитам дутом, он се тим лирским откривањима смисла живота, најлепше могуће додворава почецима увек ненаписане песме, уносећи лековитост завичајних трава, кукољ из кукуруза, он покушава и местимично успева током своје збирке да изговори талентоване стихове, али нажалост и не да да песму, тако да остаје један помурен утисак о целини, нашом најбољом вољом, за бескрајна зелена поља равнице, одакле песник не успева да украде златну реч класа пшеничног већ је само успео да наслути свог бившег-будућег белог мртваца већ заборављеног и одбиља, и тако постижен пред метафизичким чудима песник је једно велико дете, поља и рет-

